

Arrest

nr. 146 975 van 3 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat STAES loco advocaat R. JESPERS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 december 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 december 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 september 2013 en op 5 januari 2015.

1.3. Op 19 januari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 januari 2015 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit en bent u op 3 maart 1987 in Sour geboren. U bent een soenniet van Arabische origine. U woonde steeds in de Ramel wijk te Sour. Tot 2007 studeerde u hotelmanagement. Vanaf 2009 werkte u in een waterwinkel. Op 5 december 2010 leende u uw auto uit aan uw vriend M.(...) M.(...) voor zijn huwelijksfeest. In de nacht van 6 december 2010 verongelukte hij met uw auto. Hij en zijn verloofde overleefden de crash niet. De andere inzittenden waren zwaar gewond. U hoorde over het ongeval toen u de volgende dag naar de werkplaats van uw vriend ging om uw auto terug op te halen. De familieleden van uw vriend dienden geen klacht in. Ze zeiden dat het gewoon om een lotsbestemming ging. Op 10 april 2011 werd u beschoten. U ging onmiddellijk op de grond liggen, waardoor de schutters dachten dat u dood was en ze er snel weer vandoor gingen. U had een van de schutters vaak samen gezien met uw vriend M.(...) M.(...). Via uw vader kwam u te weten dat de schutters tot Hezbollah behoorden, net als uw vriend. Ze behoorden tot zijn directe familie en wilden wraak nemen voor zijn dood en beschouwden u verantwoordelijk omdat hij met uw auto verongelukte. Op 12 april 2011 verhuisde u samen met uw Palestijnse echtgenote, N.(...) S.(...) (11/27209/B; O.V. 6.935.386), naar uw oom in Saïda. Jullie huis in Ramel werd in de gaten gehouden door Hezbollah, uw vader werd ook met de dood bedreigd door leden van Hezbollah en Hamas terwijl ze naar u op zoek waren. Hierdoor verhuisden uw ouders en broers en zussen in augustus 2011 ook naar uw oom in Saïda. Op 26 december 2011 bent u vertrokken uit Libanon, samen met uw echtgenote. Jullie kwamen in België aan op 26 december 2011 en vroegen hier asiel aan op 27 december 2011. In 2013 werd jullie dochter, A.(...) M.(...) (O.V. 6.935.386), hier geboren. Via uw oom die nog in Sour verblijft en daar een café openhoudt, vernam u dat leden van Hezbollah nog steeds naar u op zoek zouden zijn. Ze zouden in de zomer van 2013 bij hem zijn langs geweest met de vraag of hij iets over u wist. Tot op heden verneemt u via Facebook van vrienden dat mensen in de buurt van waar u woonde naar u komen vragen. Uw echtgenote is intussen zwanger van jullie tweede kindje.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 18/3/09), uw huwelijksakte en de vertaling ervan, de geboorteakte van uw dochter, een document van UNWRA (uw echtgenote is van Palestijnse origine), een proces-verbaal van het auto-ongeluk, uw lidkaart van de Belgische vakbond, een attest van inburgering, een attest van opleiding bij de VDAB. Tevens legt u kopieën voor van het inschrijvingsbewijs van uw auto, foto's van het auto-ongeval, een document in verband met een erfeniskwestie, een verklaring van de persoon die u hielp bij uw aankomst in België en diens identiteitskaart, uw Belgische werkcontract en een attest van gezinssamenstelling.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebt gemaakt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest gedood te worden door de familie van uw vriend die met uw auto verongelukte. Echter, uw verklaringen hieromtrent kunnen allerminst overtuigen.

Vooreerst zijn er enkele **inconsistenties** te bemerken in uw verklaringen. Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) expliciet dat u werd beschoten door de broers van M.(...). Wanneer u tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de vraag gesteld wordt door wie u werd beschoten, verklaart u in eerste instantie dat u dit niet weet. U zegt enkel dat u een van hen al samen had gezien met M.(...), niets meer en niets minder. Wanneer u er dan wordt mee geconfronteerd dat u bij de DVZ expliciet verklaarde dat het de broers van M.(...) waren die u beschoten, verklaart u plots dat de schutters tot zijn directe familie behoorden, dus zijn broers, neven et cetera. Bovendien beweert u dat ze tot Hezbollah behoren, iets waar u bij de DVZ ook geen melding van maakte. U hiernaar gepeild, stelt u dat u aanvankelijk niet wist of ze van Hamas dan wel van Hezbollah waren en voegt u hier nog aan toe dat toen u naar hier kwam, u met zekerheid wist dat Hezbollah hierbij betrokken was (CGVS-1 p.11-12, 15). De vaststelling dat u uw verklaringen telkenmale aanpast kan, en doet hoeft geen betoog, niet overtuigen. U verklaart op een gegeven moment ook dat ze u zouden vervolgen omwille van het feit dat u soenniet bent (CGVS-1 p.15). Dit hebt u tevens niet vermeld bij de DVZ. Wanneer u op deze discrepantie wordt gewezen, geeft u geen verklaring voor deze incoherentie, u verklaart simpelweg dat u gezegd hebt dat u soenniet bent en dat de andere sjiieten waren (CGVS-1 p.15). Dit is echter niet terug te vinden in uw ingevulde vragenlijst. Bovendien vond uw eerste probleem pas plaats na het dodelijke ongeval (CGVS-1 p.11). U woonde uw hele leven al als soenniet in een door sjiieten gedomineerde regio, zonder problemen te ondervinden (CGVS-1 p.2-3). Dat u dus vervolgd zou worden omwille van uw religie, valt zeer te betwijfelen. Voorts verklaart u bij de DVZ ook dat uw ouders in Sour verbleven, terwijl u tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart dat ze reeds, toen u nog in Libanon verbleef, u bij uw oom in Saïda kwamen vervoegen omdat uw vader bedreigd werd door Hezbollah, iets waarover u bij de DVZ tevens geen melding maakte (Verklaring punt 13; CGVS-1 p.4).

Dergelijke discrepanties in uw verklaringen die de kern van uw relaas betreffen, doen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

U blijft ook zeer **vaag** wat betreft verschillende aspecten van uw relaas. Zo kunt u niet zeggen wat de volledige naam van de verongelukte verloofde van uw vriend M.(...) was. U slaagt er met moeite in zich haar voornaam te herinneren. Nochtans verklaart u zeer dicht bevriend geweest te zijn met M.(...). U beschouwde hem zelfs als een broer. Het is dan ook zeer bevreemdend dat het u zoveel moeite kost om zich de naam van zijn verloofde, die tevens in uw eigen auto stierf, te herinneren. U verklaart eveneens dat er in totaal acht personen in uw auto zaten tijdens het bewuste ongeluk. U slaagt er echter slechts in van één van de gewonden de voornaam te geven (CGVS-1 p.8, 10-11). Dat u daarenboven zelfs niet de moeite hebt genomen het door de politie opgestelde procesverbaal te lezen om zo meer te weten te komen over deze zaken, doet ten eerste de wenkbrauwen fronsen (CGVS-1 p.8). Ook weet u niet hoe de personen die u beschoten heetten, noch weet u wat hun precieze functie bij Hezbollah was (CGVS-1 p.12). Deze vaststelling wekt evenzo verbazing daar u aangeeft dat ze tot de intieme kring van M.(...), uw beste vriend, behoorden waardoor er toch van uit kan worden gegaan dat u hieromtrent informatie zou hebben kunnen vergaren, informatie die toch niet onbelangrijk is om uw vrees correct te kunnen inschatten. Dergelijke vaagheden versterken de reeds gezeten twijfels met betrekking tot geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien is het zeer opmerkelijk te moeten vaststellen dat hoewel de familie van uw verongelukte vriend zelf verklaarde dat er niemand schuld had aan het ongeval, dat het gewoon het lot was, zo'n vier maanden later ineens toch iemand van de familie een wraakactie tegen u zou beginnen (CGVS-1 p.8-9, 11). Bevreemdend is ook dat u nog eens meer dan acht maanden na de beschieting in Libanon bleef wonen. U stelt weliswaar bij uw oom in Saïda te zijn ondergedoken (CGVS-1 p.3, 13), doch indien u werkelijk zou te vrees hebben voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, kan worden aangenomen dat u eerder al stappen zou hebben ondernomen om het land te verlaten, temeer u dan ook nog eens stelt dat uw belagers banden hadden met Hezbollah. Dat u ervoor koos nog zolang in uw land te verblijven, doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

U legt bovendien **geen bewijsstukken** voor die de door u aangehaalde vervolgingsfeiten staven. U legt immers enkel een proces-verbaal van het ongeval en foto's van uw beschadigde auto voor. Deze documenten bewijzen nog niet dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten nadien zouden hebben plaatsgevonden. In het proces-verbaal wordt expliciet gezegd dat het om een banaal ongeval ging omwille van een nat wegdek en dat alle getuigen het hierover eens waren (zie verkorte vertaling die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Hieruit kan dus niet worden afgeleid dat eender wie u als verantwoordelijk zou beschouwen en u daarom zou vervolgen.

Verder moet worden opgemerkt dat u opmerkelijk vaag blijft over uw **reis naar België**. U verklaart met een paspoort en per vliegtuig te zijn gereisd. U kunt echter niet zeggen of het paspoort dat u gebruikte echt of vals was. Evenmin kan uw echtgenote hieromtrent informatie verschaffen. U komt niet verder dan te stellen dat de smokkelaar dit regelde en u hem slechts diende te volgen (CGVS-1 p.7; CGVS-1 echtgenote p.6). Bovendien kunt u niet zeggen met welke luchtvaartmaatschappij u hebt gevlogen, noch in welke luchthaven u bent geland (CGVS-1 p.16). Dit alles is weinig geloofwaardig.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviseerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische

groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de overige door u neergelegde **stukken** betreft, dient te worden opgemerkt dat deze bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen. Het betreft hier immers slechts uw originele identiteitskaart (dd. 18/3/09), een document van UNWRA, uw huwelijksakte en de vertaling ervan, de geboorteakte van uw dochter en een kopie van een document in verband met een erfeniskwestie en het inschrijvingsbewijs van uw auto. Deze documenten zeggen enkel iets over de identiteit en herkomst van u en uw gezinsleden, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. De verklaring van de persoon die u hielp bij uw aankomst in België en diens identiteitskaart en uw Belgische documenten, meer bepaald de lidkaart van de vakbond, uw werkcontract, het attest van gezinssamenstelling, het attest van inburgering en het attest van opleiding bij de VDAB, voegen niets toe aan uw relaas, daar zij geen uitspraak doen over de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Volledigheidshalve dient nog te worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde feiten beroept, een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, herhaalt verzoeker zijn asielmotieven, namelijk dat hij vreest te worden gedood door de familieleden van zijn verongelukte vriend, die allen tot Hezbollah behoren en stelt hij dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen. Verzoeker meent dan ook dat hij voldoet aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag en dat hij derhalve als vluchteling moet worden erkend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet alleen onjuist maar ook onvolledig gemotiveerd is, waarna hij een summiere poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), betoogt verzoeker dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden. Er bestaan immers zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoeker verduidelijkt dat de gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog zich laten voelen in Libanon. Begin augustus 2014 deinde het Syrisch conflict voor het eerst significant uit naar Libanon. In oktober 2014 kwam de uitdeining van het Syrisch conflict in een verdere fase toen de Syrische extremistische groepering Jabhat al-Nusra voor het eerst Hezbollah-posten aanviel op Libanees grondgebied (stuk 2 p. 6). Terwijl de oorlog in Syrië voortduurt, kreunt Libanon onder de toevloed van Syrische vluchtelingen. Dit leidt uiteraard tot spanningen met de lokale bevolking. Indien men hier niet goed mee omgaat, dreigt er een nieuwe crisis uit te breken, die het fragiele Libanon, dat tussen 1975 en 1990 verscheurd werd door een bloedige burgeroorlog, in gevaar brengt. Er is voornamelijk toenemend geweld in de grensregio's met Syrië, maar ook in Zuid-Libanon vonden er gewapende incidenten plaats. Voor de eerste maal sedert de oorlog in 2006 waren er begin oktober 2014 vergeldingsacties tussen Hezbollah en Israël (stuk 9). Deze acties houden een enorm risico tot escalatie in (stuk 2 p. 23). Eind januari 2015 werden er tussen Israël en Hezbollah wederom wederzijdse aanvallen genoteerd (stukken 3 en 4). Dit wijst op een verslechtering van de veiligheidssituatie in Zuid-Libanon (stuk 8), aldus verzoeker, die er tevens op wijst dat Buitenlandse Zaken aanbeveelt om reizen naar Zuid-Libanon te vermijden. Deze regio staat onder toezicht van UNIFIL. Personen die hier toch wensen heen te gaan, dienen dit op eigen risico te beslissen en moeten een speciale toestemming krijgen van het Libanese leger in Saida. In Sour is een verhoogde waakzaamheid geboden (stuk 7). In het Zuiden van Libanon, meer bepaald in Saida werden er in de zomer van 2013 ook meermaals gevallen van marteling genoteerd ten gevolge van gewapende conflicten (stuk 5). Verzoeker stelt dat uit het gehoorverslag geenszins blijkt dat hij gehoord is geweest omtrent zijn aanvraag tot subsidiaire bescherming, hetgeen volgens verzoeker in strijd is met het arrest van het Europees Hof van Justitie van 22 november 2012, in de zaak C-277/11 (M.M. tegen *Minister for Justice Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*). De bestreden beslissing schendt volgens verzoeker artikel 3 EVRM gelet op de uitdeining van het Syrisch conflict in Libanon, de arbitraire beroving van mensenlevens in Sidon (stuk 6), de martelingen in Sidon (stuk 5) en de regelmatige vergeldingsacties in Zuid-Libanon.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van de richtlijnen van de UNHCR, "*Note on Burden and Standard of Proof*", voert verzoeker aan dat hem volgens deze richtlijnen het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven. Onder verwijzing naar artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft

begaan. Zo weerhoudt het Commissariaat-generaal de meest negatieve interpretatie van zijn verklaringen over de verblijfplaats van zijn ouders, de naam van de verloofde van zijn verongelukte vriend en de namen van de personen die hem beschoten. Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het Commissariaat-generaal geen geloof hecht aan het proces-verbaal van het ongeval waarbij zijn vriend verongelukte met zijn auto, terwijl bij een correcte appreciatie van zijn verklaringen en de bewijselementen, dit proces-verbaal de geloofwaardigheid van zijn verklaringen zou bevestigen, aldus verzoeker.

2.5. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit de COI Focus *“Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon”* van 7 november 2014, het artikel *“Clashes tussen Hezbollah en Israël voeden angst voor nieuwe oorlog”* van De Standaard van 29 januari 2015, het artikel *“Twee soldaten gedood bij raketaanval op Israëliisch legervoertuig”* van De Standaard van 28 januari 2015, het document *“Lebanon: torture allegations in wake of Sidon armed clashes”* van Amnesty International van 9 juli 2013, een uittreksel uit *“Lebanon 2013 Human Rights Report”*, het reisadvies Libanon van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van 22 december 2014, het artikel *“Israel threatens Hezbollah with full-scale conflict as cross-border shelling leaves UN peacekeeper and two Israeli soldiers dead”* van The Sydney Morning Herald van 29 januari 2015 en het artikel *“Hezbollah eist aanslag op soldaten op”* van De Standaard van 8 oktober 2014.

Bij aangetekend schrijven van 4 maart 2015 laat verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe gegevens geworden. Het betreft een verklaring uitgaande van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie van 28 maart 2012 waarin wordt geattesteerd dat bepaalde mensen wraak willen nemen op hem omdat hij een ongeschikte wagen heeft uitgeleend aan M.M., waardoor laatstgenoemde tijdens zijn huwelijksnacht verongelukte met zijn kersverse echtgenote, alsook dat deze verklaring zal bekendgemaakt worden en dat verzoeker moet gevat en afgeleverd worden.

Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verzoeker ter zitting een aanvullende nota met een nieuw stuk neer, zijnde een proces-verbaal met vertaling in het Nederlands (zie dossier echtgenote nr. 168 273).

2.6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) er verschillende inconsistenties en discrepanties werden vastgesteld in zijn verklaringen die de kern van zijn asielaanvraag betreffen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) hij zeer vaag bleef over verschillende aspecten van zijn relaas, (iii) het opmerkelijk is te moeten vaststellen dat, hoewel de familie van zijn verongelukte vriend zelf verklaarde dat er niemand schuld had aan het ongeval, dat het gewoon het lot was, zo'n vier maanden later ineens toch iemand van de familie een wraakactie tegen hem zou beginnen, (iv) het gegeven dat hij na de beschieting nog meer dan acht maanden in Libanon bleef wonen moeilijk te rijmen valt met een voorgehouden vrees voor vervolging, (v) er bovendien geen bewijsstukken die de aangehaalde vervolgingsfeiten staven werden voorgelegd, (vi) hij opmerkelijk vaag bleef over zijn reis naar België, (vii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (viii) de door hem neergelegde stukken bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals wordt uiteengezet.

2.6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr.

169.217). Het tweede en derde middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 januari 2015 (CG nr. 1127209), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

Zo laat verzoeker wat betreft de identiteit van de schutters in het verzoekschrift gelden als volgt: *“Het Commissariaat-Generaal vindt het vreemd dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard werd dat verzoeker beschoten werd door de broers van M.(...) M.(...). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-Generaal werd echter verklaard dat de schutters zouden behoord hebben tot de directe familie van Mohamed, met name broers, neven, etc.*

De uitleg van verzoeker lijkt desondanks niet inconsistent. Hij verklaarde immers ook dat hij slechts één van de schutters eens gezien heeft in de nabijheid van zijn goede vriend M.(...). Het ging om naaste familie (broers en/of neven) die terugkwamen van een opleiding tot Mujaheddin strijder.

Verzoeker stelt in het eerste verhoor bij het Commissariaat-Generaal duidelijk dat het ging om directe familie en dat hij dit te weten was gekomen nadat zijn oom zich geïnformeerd had. De informatie over de schutters werd dus aan zijn oom medegedeeld en kwam nadien bij verzoeker terecht.

Verzoeker stelt nadien uitdrukkelijk in het interview dat hij doorheen de tijd meer informatie over het incident wist te bemachtigen via contacten met verschillende personen.” Dergelijk verweer kan de Raad echter niet overtuigen. Uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op 30 september 2013 blijkt duidelijk dat hij reeds voor zijn vertrek uit Libanon door zijn vader, zijn oom en zijn vrienden op de hoogte was gebracht van het feit dat hij beschoten werd door neven van M. en dat deze mannen tot Hezbollah behoorden, reden waarom ook zijn ouders Sour zouden verlaten hebben (administratief dossier, stuk 11, p. 2, p. 9, p. 12-14). Verzoekers uitleg in het verzoekschrift kan dan ook niet verklaren waarom hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken zonder enig voorbehoud verklaarde dat hij werd beschoten door de broers van M. (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.) en waarom hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat zijn belagers tot Hezbollah behoren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden **“Vooreerst zijn er enkele inconsistenties te bemerken in uw verklaringen. Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) expliciet dat u werd beschoten door de broers van M.(...). Wanneer u tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de vraag gesteld wordt door wie u werd beschoten, verklaart u in eerste instantie dat u dit niet weet. U zegt enkel dat u een van hen al samen had gezien met M.(...), niets meer en niets minder. Wanneer u er dan wordt mee geconfronteerd dat u bij de DVZ expliciet verklaarde dat het de broers van M.(...) waren die u beschoten, verklaart u plots dat de schutters tot zijn directe familie behoorden, dus zijn broers, neven et cetera. Bovendien beweert u dat ze tot Hezbollah behoren, iets waar u bij de DVZ ook geen melding van maakte. U hiernaar gepeild, stelt u dat u aanvankelijk niet wist of ze van Hamas dan wel van Hezbollah waren en voegt u hier nog aan toe dat toen u naar hier kwam, u met zekerheid wist dat Hezbollah hierbij betrokken was (CGVS-1 p.11-12, 15). De vaststelling dat u uw verklaringen telkenmale aanpast kan, en doet hoeft geen betoog, niet overtuigen. (...)”**

Met de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatloze de meest negatieve interpretatie weerhoudt van zijn verklaringen over de verblijfplaats van zijn ouders, over de naam van de verloofde van zijn verongelukte vriend en van de namen van de personen die hem beschoten, slaagt verzoeker er voorts niet in afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige vaststellingen en overwegingen waar de commissaris-generaal terecht opmerkt als volgt: *“U verklaart op een gegeven moment ook dat ze u zouden vervolgen omwille van het feit dat u soenniet bent (CGVS-1 p.15). Dit hebt u tevens niet vermeld bij de DVZ. Wanneer u op deze discrepantie wordt gewezen, geeft u geen verklaring voor deze incoherentie, u verklaart simpelweg dat u gezegd hebt dat u soenniet bent en dat de andere sjiieten waren (CGVS-1 p.15). Dit is echter niet terug te vinden in uw ingevulde*

vragenlijst. Bovendien vond uw eerste probleem pas plaats na het dodelijke ongeval (CGVS-1 p.11). U woonde uw hele leven al als soenniet in een door sjiïeten gedomineerde regio, zonder problemen te ondervinden (CGVS-1 p.2-3). Dat u dus vervolgd zou worden omwille van uw religie, valt zeer te betwijfelen. Voorts verklaart u bij de DVZ ook dat uw ouders in Sour verbleven, terwijl u tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart dat ze reeds, toen u nog in Libanon verbleef, u bij uw oom in Saïda kwamen vervoegen omdat uw vader bedreigd werd door Hezbollah, iets waarover u bij de DVZ tevens geen melding maakte (Verklaring punt 13; CGVS-1 p.4). Dergelijke discrepanties in uw verklaringen die de kern van uw relaas betreffen, doen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. U blijft ook zeer **vaag** wat betreft verschillende aspecten van uw relaas. Zo kunt u niet zeggen wat de volledige naam van de verongelukte verloofde van uw vriend M.(...) was. U slaagt er met moeite in zich haar voornaam te herinneren. Nochtans verklaart u zeer dicht bevriend geweest te zijn met M.(...). U beschouwde hem zelfs als een broer. Het is dan ook zeer bevreemdend dat het u zoveel moeite kost om zich de naam van zijn verloofde, die tevens in uw eigen auto stierf, te herinneren. U verklaart eveneens dat er in totaal acht personen in uw auto zaten tijdens het bewuste ongeluk. U slaagt er echter slechts in van één van de gewonden de voornaam te geven (CGVS-1 p.8, 10-11). Dat u daarenboven zelfs niet de moeite hebt genomen het door de politie opgestelde procesverbaal te lezen om zo meer te weten te komen over deze zaken, doet ten zeerste de wenkbrauwen fronsen (CGVS-1 p.8). Ook weet u niet hoe de personen die u beschoten heetten, noch weet u wat hun precieze functie bij Hezbollah was (CGVS-1 p.12). Deze vaststelling wekt evenzo verbazing daar u aangeeft dat ze tot de intieme kring van M.(...), uw beste vriend, behoorden waardoor er toch van uit kan worden gegaan dat u hieromtrent informatie zou hebben kunnen vergaren, informatie die toch niet onbelangrijk is om uw vrees correct te kunnen inschatten. Dergelijke vaagheden versterken de reeds gerezen twijfels met betrekking tot geloofwaardigheid van uw verklaringen." De Raad stelt vast dat te dezen de protection officer zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft laten leiden door verzoekers eigen verklaringen, die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn, en de objectieve informatie die is opgenomen in het administratief dossier. Verzoeker gaat er voorts aan voorbij dat de ongeloofwaardigheid van een asielaas niet alleen kan afgeleid worden uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen en dat een beslissing van de commissaris-generaal ook een beoordeling inhoudt van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers verklaringen. Verzoeker geeft aldus geen valabele verklaring voor de in de bestreden beslissing aangehaalde incoherenties, discrepanties en vaagheden in zijn verklaringen zodat bovenstaande vaststellingen door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing correct wordt opgemerkt dat verzoeker opmerkelijk vaag blijft over zijn reis naar België. Ook deze motieven blijven derhalve onverminderd overeind en worden beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het geheel van hoger aangehaalde incoherente, wisselende en vage verklaringen volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten dat verzoekers verklaringen als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen zodat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem uiteengezette asielmotieven. De overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat (i) het opmerkelijk is te moeten vaststellen dat, hoewel de familie van zijn verongelukte vriend zelf verklaarde dat er niemand schuld had aan het ongeval, dat het gewoon het lot was, zo'n vier maanden later ineens toch iemand van de familie een wraakactie tegen verzoeker zou beginnen en (ii) het gegeven dat verzoeker na de beschieting nog meer dan acht maanden in Libanon bleef wonen moeilijk te rijmen valt met een voorgehouden vrees voor vervolging, zijn bijkomstig en niet determinerend. Critiek op deze overtollige motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermogt hoger weerhouden motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.7.2. Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven kunnen herstellen. Met betrekking tot het proces-verbaal wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt als volgt: **"U legt bovendien geen bewijsstukken voor die de door u aangehaalde vervolgingsfeiten staven. U legt immers enkel een**

proces-verbaal van het ongeval en foto's van uw beschadigde auto voor. Deze documenten bewijzen nog niet dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten nadien zouden hebben plaatsgevonden. In het proces-verbaal wordt expliciet gezegd dat het om een banaal ongeval ging omwille van een nat wegdek en dat alle getuigen het hierover eens waren (zie verkorte vertaling die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Hieruit kan dus niet worden afgeleid dat eender wie u als verantwoordelijk zou beschouwen en u daarom zou vervolgen.”, vaststellingen en overwegingen welke allerminst worden ontkracht door de argumentatie in het verzoekschrift dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie van zijn verklaringen over de verblijfplaats van zijn ouders, de naam van de verloofde van zijn verongelukte vriend en de namen van de personen die hem beschoten heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan en dat het wegens deze negatieve interpretaties is dat het Commissariaat-generaal geen geloof hecht aan het proces-verbaal van het ongeval waarbij zijn vriend verongelukte met zijn auto, terwijl bij een correcte appreciatie van zijn verklaringen en de bewijselementen dit proces-verbaal de geloofwaardigheid van zijn verklaringen zou bevestigen. De Raad herhaalt wat dienaangaande werd uiteengezet onder punt 2.7.1..

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wat betreft de bij aangetekend schrijven van 4 maart 2015 overgemaakte verklaring uitgaande van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie en het ter zitting neergelegde proces-verbaal dient vooreerst te worden vastgesteld dat het louter fotokopieën betreft waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend daar algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Met betrekking tot het ter zitting neergelegde proces-verbaal, wijst de Raad er nog op dat – zo dit document al authentiek zou zijn – het slechts een weergave bevat van de verklaringen van verzoekers broer, zonder dat dit stuk enige garantie biedt dat deze verklaringen, die bezwaarlijk als een objectieve bron van informatie kunnen worden beschouwd, ook waarheidsgetrouw zouden zijn.

Waar verzoeker nog artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010. Het gewijzigde artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een

schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

2.7.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8.2. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" dd. 7 november 2014) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige

gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat de gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog zich laten voelen in Libanon, dat het Syrisch conflict begin augustus 2014 voor het eerst significant uitdeinde naar Libanon, dat de uitdeining van het Syrisch conflict in oktober 2014 in een verdere fase kwam toen de Syrische extremistische groepering Jabhat al-Nusra voor het eerst Hezbollah-posten aanviel op Libanees grondgebied, dat Libanon kreunt onder de toevloed van Syrische vluchtelingen, hetgeen uiteraard leidt tot spanningen met de lokale bevolking, dat er een nieuwe crisis dreigt uit te breken die het fragiele Libanon, dat tussen 1975 en 1990 verscheurd werd door een bloedige burgeroorlog, in gevaar brengt, dat er voornamelijk toenemend geweld is in de grensregio's met Syrië, maar er ook in Zuid-Libanon gewapende incidenten plaatsvonden, dat er begin oktober 2014 voor de eerste maal sedert de oorlog in 2006 vergeldingsacties waren tussen Hezbollah en Israël, dat deze acties een enorm risico tot escalatie inhouden, dat er eind januari 2015 tussen Israël en Hezbollah wederom wederzijdse aanvallen genoteerd werden, hetgeen wijst op een verslechtering van de veiligheidssituatie in Zuid-Libanon, dat Buitenlandse Zaken aanbeveelt om reizen naar Zuid-Libanon te vermijden, dat deze regio onder toezicht van UNIFIL staat en dat personen die hier toch wensen heen te gaan, dit op eigen risico dienen te beslissen en een speciale toestemming moeten krijgen van het Libanese leger in Saida, dat in Sour een verhoogde waakzaamheid geboden is en dat in het Zuiden van Libanon, meer bepaald in Saida, in de zomer van 2013 ook meermaals gevallen van marteling werden genoteerd ten gevolge van gewapende conflicten, en de verwijzing naar de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van

personen die de Libanese nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan bovendien geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ook de overige stukken waarnaar verzoeker verwijst sluiten volledig aan bij de informatie vervat in het administratief dossier en bevestigen de analyse van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8.3. Waar verzoeker nog meent dat hij in strijd met de jurisprudentie van het Hof van Justitie, meer bepaald de zaak C-277/11 M.M. tegen Ierland van 22 november 2012, niet gehoord werd omtrent zijn aanvraag om subsidiaire bescherming, benadrukt de Raad dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van dit arrest. In dit arrest wordt namelijk een zaak behandeld waarin een lidstaat geopteerd heeft voor twee afzonderlijke procedures, met name een procedure inzake de asielaanvraag en een procedure inzake de vraag tot subsidiaire bescherming. Het Hof oordeelde dat ook bij de procedure inzake de subsidiaire bescherming verzoekers recht gehoord te worden moet geëerbiedigd worden. In België werd evenwel gekozen voor één enkele procedure waarbij zowel de asielaanvraag als de vraag tot subsidiaire bescherming samen behandeld worden en verzoeker werd naar aanleiding daarvan door de commissaris-generaal opgeroepen en gehoord. Verzoeker toont geenszins aan dat *in casu* zijn rechten geschonden werden. Hij laat overigens na te concretiseren met welke elementen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van zijn aanvraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geen rekening zou hebben gehouden. Bovendien maakt verzoeker het niet in het minst duidelijk wat hij aan zijn relaas hadden willen toevoegen en had hij in het kader van onderhavige beroepsprocedure de mogelijkheid om zijn grieven tegen de motieven van de bestreden beslissing te laten gelden, mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt middels voorliggend verzoekschrift.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in meest ondergeschikte orde, het dossier opnieuw over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS